

NARODNI
DOM
MARIBOR

KONCERTNA
POSLOVALNICA

Orkestrski cikel 2021/2022

3. abonmajski koncert

6. november 2021 ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

ORKESTER IZ PADOVE IN BENEČIJE

MARCO ANGIUS, dirigent

ANASTASIA BOLDYREVA, mezzosopran

Spored

Richard Wagner (1813–1883)

Siegfriedova idila, WWV 103

Gustav Mahler (1860–1911)

Adagietto iz Simfonije št. 5 v cis-molu

Richard Wagner (prir. H. W. Henze)

*Pet samospevov za ženski glas na stihe
Mathilde Wesendonck, WWV 91*

I. Angel

II. Postoj

III. V rastlinjaku

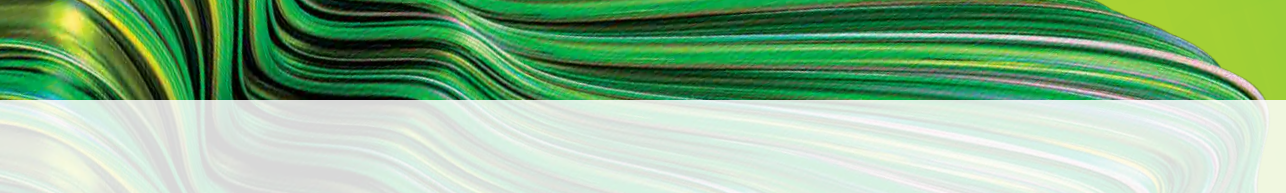
IV. Bolečine

V. Sanje

Gustav Mahler (prir. C. Colnot)

Adagio iz Simfonije št. 10 v Fis-duru

Vseživljenjski načrt **Richarda Wagnerja** je bil, da bi uspel kot operni skladatelj. V ta namen se je najprej skušal podrediti ustaljenim opernim rešitvam – preizkusil se je v nemški romantični operi (*Vile*), italijanskem tipu komične opere (*Prepoved ljubezni*) in nato tudi v pariški obliki velike opere (*Rienzi*), a pravega priznanja ni doživel; zato je v Parizu, kjer si je slavo tudi obetal, zdrsnil v veliko revščino. Prav v Parizu pa se je seznanil z mnogimi naprednimi družbenimi spisi, obenem pa je slišal tudi izvedbo ciklusa Beethovnovih simfonij, ki so še utrdile njegovo prepričanje, da mora poiskati novo operno formo, ki jo bo gradil na logiki nemške instrumentalne glasbe. To je udeležil v romantični operi *Večni mornar*, s katero si je prvič zagotovil slavo, ki jo je nato s *Tannhäuserjem* samo še potrdil. Prav ti uspehi so ga prepričali, da je na pravi poti, zato je po naslednji operi *Lohengrin* popolnoma opustil konvencionalno operno formo ter pričel s pisanjem t.i. glasbenih dram. Začel je s svojim življenjskim projektom, tetralogijo *Nibelungov prstan*, ki pa ga je na koncu petdesetih let prekinil. V tem času se je bil, zaradi tiralice kot posledice udeležbe v revoluciji v Dresdnu, leta 1849 prisiljen umakniti v Švico. Tam si je bolj stabilno eksistenco zagotovil šele leta 1852, po srečanju s premožnim trgovcem s tekstilom Ottom Wesendonckom, ki je kmalu postal skladateljev mecen. Toda Wagner ni izbral zgolj Wesendonckove finančne podpore in gostoljubnosti (za izredno majhno najemnino mu je mecen prepustil hišico v predmestju Zürichu, ki sta jo Wagner in njegova žena Minna Planer poimenovala »Azil«), temveč je kmalu spetel tudi ljubezensko zvezo s trgovčevo ženo Mathilde. Najbrž zgolj platonično razmerje sta oba sprva še skrivala, nato pa je postajalo vse bolj opazno, predvsem njegovi ženi Minni. Ta je leta 1858 prestregla Wagnerjevo pismo, namenjeno Mathilde, in končni rezultat škandala je bil, da sta zakonca Wagner zapustita »Azil«. Le leto pred tem je moralo biti ljubezensko stanje med Mathilde in Wagnerjem na vrhuncu, in prav v tem času je skladatelj uglasbil pet Mathildinih pesmi, ki jih danes poznamo pod naslovom *Pet pesmi na stihe Mathilde Wesendonck*. Wagnerjev neoperni opus je izredno

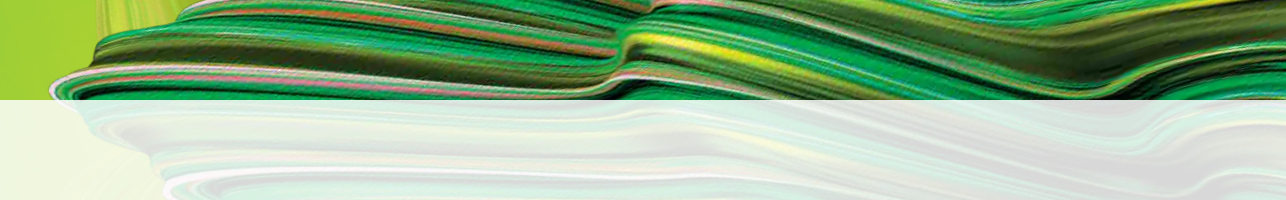
redke in redko kvaliteten, torej tudi teh izstopajočih pesmi ne gre motriti povsem brez povezav z opero – kar dve imata namreč podnaslov »študija za Tristana in Izolda«. Pesmi so nastale v času, ko je Wagner zaključeval prvo dejanje svoje glasbene drame *Tristan in Izolda*, kamor je prelił ljubezensko hrepenenje, povezano z razmerjem z Mathilde.

Njeno poezijo je mogoče razumeti tudi kot odsev težav, ki sta jih srečevala zaljubljenca sredi petdesetih let 19. stoletja. Prva pesem Angel v središču postavlja angelska bitja, ki lahko prinesejo odrešenje od stiske in žalosti, medtem ko je naslednja pesem Postoj priprošnja, da bi se bučno kolo časa ustavilo in tako ponudilo protagonistoma nekaj miru, pri čemer se pesem končuje v spoznanju, da lahko samo ljubezen ustavi čas. Pesem V rastlinjaku premišlja o življenjskem ciklu, kot se kaže v rasti rastlin. Sicer najkrajša pesem Bolečine se izkaže za središčno, saj lirski subjekt spozna, da so tako življenje, trpljenje in sreča del življenjskega cikla, in ni sreče brez bolečine. Temu spoznanju se v pesmi Sanje pridruži še misel, da so sanje edina konstanta, ki človeka spremlja v vseh obdobjih življenja, kar signalizira konstantno ponavljanje uvodnega akorda v različnih barvnih verzijah. Wagner si je pet pesmi zamislil kot samospeve s klavirsko spremljavo. Kasneje je eno izmed pesmi orkestriral, danes pa poznamo dve orkestrski verziji, ki sta jih pripravila avstrijski dirigent Felix Mottl in nemški skladatelj Hans Werner Henze.

Z Wagnerjevimi ljubezenskimi »nezgodami« pa je povezano tudi drugo Wagnerjevo neoperno delo, ki si je zaslužil stalno mesto na koncertnih podjih – *Siegfriedova idila*. Prvo izvedbo *Pesmi Mathilde Wesendonck* je namreč pripravil pianist Hans von Bülow, ki je bil poročen z Lisztovo hčerko Cosimo. Prav z njo pa je v času, ko je von Bülow v dunajski Dvorni operi pripravljal prvo izvedbo *Tristana in Izolde*, Wagner spletel novo ljubezensko afero. Cosima in Wagner sta kar šest let ži-

vela v za tisti čas neprimerni zvezi, odrešitev pa je prišla šele leta 1870, ko se je Cosima lahko ločila od Bülowa in se poročila z Wagnerjem, v tem času pa mu je rodila tretjega otroka, prvega moškega potomca. Prav to leto je Wagner kasneje opisal kot svoje najsrečnejše, zato nas ne čudi, da je za Cosimin rojstni dan decembra 1870 v popolni skrivnosti pripravil posebno presenečenje. Člani žüriškega orkestra Tonhalle so namreč na stopnišču skladateljeve vile Wahnfried spečo Cosimo na jutro njenega triintridesetega rojstnega dne prebudili z zvoki skladbe, ki jo je Wagner poimenoval kot »Idila v Tribschnu s Fidijevim [Fidi je bilo ljubkovalno ime za sina Siegfrieda] ptičjim petjem in pomarančnim sončnim vzhodom«. V skladbo je Wagner prelił številne motive iz svoje glasbene drame *Siegfried*, prepletene v sanjav niz, ki mestoma spominja na logiko simfonične pesnitve. Skladba je sprva nosila naslov »Triebchen-Idyll« po imenu vile, v kateri sta takrat bivala zakonca, namenjena pa je bila le zasebni izvedbi. Zaradi dolgov in pomanjkanja sredstev za svoje operno ustvarjanje je Wagner leta 1870 skladbo predelal za večjo zasedbo in jo v partituri označil kot »simfonično rojstnodnevno darilo«. Preimenoval jo je po svojem edinem sinu Siegfriedu, sicer tudi junaku tetralogije *Nibelungov prstan*. Privatni skladateljski dokument je postal javen, česar danes ne obžalujemo.

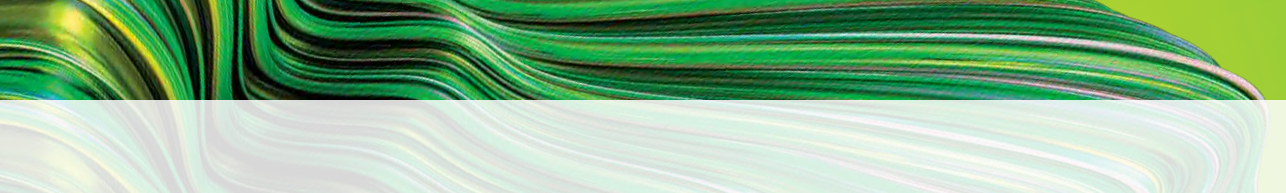
Tudi obe skladbi **Gustava Mahlerja** z nocojšnjega repertoarja sta tesno povezani s skladateljevim ljubezenskim življenjem, le da označujeta začetek in konec iste zveze. Za Gustava Mahlerja je bilo gotovo prelomno leto 1897, ko je postal direktor dunajske Dvorne opere. Že takoj na začetku svojega delovanja si je za cilj začrtal visoko kakovost predstav, pri čemer je popolnost zahteval prav od vsakega člana opernega gledališča: orkestrske glasbenike je gnal do njihovega maksimuma, od pevcev ni zahteval le glasovnih sposobnosti, temveč tudi interpretacijsko poglobljenost in odrsko

spretnost, posebno pozornost pa je namenil tudi inscenaciji, ki ni smela v nobenem pogledu zaostajati za glasbeno podobo. Prav zaradi tega si je zaslužil nenavadno medijsko pozornost – nekateri so njegovo obdobje v dunajski operi označili kot najbolj bleščeč del dunajske operne zgodovine, bilo pa je tudi mnogo razžaljenih, ki so zahtevali Mahlerjev odstop. V tako stresnih pogojih – Mahler je pričel tudi z vodenjem abonmajskih koncertov Dunajskih filharmonikov – je Mahlerju ostalo le bore malo časa za komponiranje, in posvečal se mu je predvsem v času poletnih počitnic. Leta 1902 je v sredo opernih združb udarila še nepričakovana novica o Mahlerjevi poroki s skoraj dvajset let mlajšo Almo Schindler, razgledano in atraktivno hčerko dunajskega krajinskega slikarja Emila Schindlerja. Prav zaradi svoje žene je Mahler še bolj odločno stopil v avantgardne dunajske umetniške kroge, s katerimi je snoval dokončno umetniško prenovo opernega življenja. Sprva se je zdelo, da je dala poroka Mahlerju nov zagon. Predvsem v poletnih mesecih se je lahko v celoti predal kompoziciji – Alma je skrbela za gospodinjstvo, družino in prepisovanje moževih skladb (Mahler ji je prepovedal lastno komponiranje). Prvi sad takšnega bolj umirjenega življenja predstavlja *Peta simfonija*, ki tudi v oblikovnem pogledu pomeni prelom z Mahlerjevim zgodnejšim simfoničnim ustvarjanjem, v katerem se je predajal predvsem povečani semantičnosti in zunanji efektnosti. *Peta simfonija* se zdi ukrojena po klasičnem modelu, vendar pa je Mahler domislil nov koncept, po katerem simfonija razpada v pet stavkov, ki so tematsko povezani in tvorijo tri ločene dele. Še posebno slavo si je v *Peti simfoniji* prislužil četrti stavek, *Adagietto*, napisan zgolj za godalni orkester in harfo, saj ga je svojem znamenitem filmu *Smrt v Benetkah* uporabil italijanski režiser Luchino Visconti. Mahler naj bi *Adagietto* napisal kot ljubezensko pismo Almi. V njem prevladuje nežna otožnost,

ki se v resnici sprehaja na robu sentimentalnosti, kar je sicer Mahlerju očital že skladateljski kolega Richard Strauss, vendar pa v celotni simfoniji predstavlja pravo dramaturško protiutež in pomembno tematsko jedro.

Mahlerjev zakon z Almo se je kmalu zvil v tragične ovoje, pri čemer je usodne dogodke najbolj jasno zaznamovala smrt hčere, za kar je Alma krivila svojega moža, češ da je s svojo skladbo *Pesmi za umrlimi otroki* napovedoval kruto usodo. Tej prvi grenkobi so se kmalu pridružile še spletke v dunajski Dvorni operi, ki so Mahlerja prisilile, da je zapustil mesto in se podal v New York, hkrati pa mu je bila diagnosticirana tudi neozdravljiva srčna napaka, zaradi katere je moral opustiti marsikaterega izmed svojih priljubljenih športov. Svoje zadnje delo, *Simfonijo št. 10*, je ustvarjal poleti leta 1910 v svoji poletni hiši v Toblachu na Južnem Tirolskem – toda idilična pokrajina je zgolj maskirala močne notranje stiske, ki jih je še poglobila odkrita Almina nezvestoba. Mahler je namreč prestregel pismo, ki ga je Almin ljubimec, takrat še karierno vzpenjajoč se arhitekt Walter Gropius, kasneje oče gibanja Bauhaus, poslal svoji ljubimki. Mahler je čez noč odhitel po posvet k Sigmundu Freudu, ki ga je pomiril, da Alma išče predvsem očetovsko figuro in ob svojem povratku je skladatelj uspel prepričati svojo ženo, da je ostala ob njem. V valu ljubezni ji je posvetil svojo monumentalno *Osmo simfonijo*, sledi ljubezenskih bolečin in sreče pa so se še bolj odločno naselile v *Deseto simfonijo*, ki pa je Mahler ni več dokončal. Skice začetega dela je Alma Mahler kar 13 let skrivala pred javnostjo, nato pa je vendarle zaprosila svojega zeta, skladatelja Ernesta Kreneka, da bi pripravil verzijo za izvedbo. Krenek je opazil, da sta le z nekaj popravki izvedljiva prvi in tretji stavek, medtem ko so se mu zdele skice za ostale stavke vendarle še preveč v rudimentarni obliki. Tako lahko danes šteujemo *Adagio iz Simfonije št. 10* za zadnje Mahlerjevo do-

končano delo. Skladba je zasnovana v široki sonatni formi, ki svoj material črpa iz treh tematskih kompleksov. Prvega predstavijo same viole in ga zaznamuje izrazito kromatično gibanje, ki se ves čas izmika jasni tonalni opredeljenosti, nato pa nastopi prva, topla tema v polnih godalih, ki jih z akordi podpirajo pozavne. Tu smo na Mahlerjevih domačih tleh, globoka občutenost in nežnost marsikje spominjata na *Adagietto*, toda mir se kmalu umakne naslednji temi, ki se spogleduje s plesno ironičnostjo, nekakšnim zadržanim

besom. V nadaljevanju Mahler plete gosto mrežo iz predstavljenega gradiva, dokler proti koncu ne doseže srhljivega vrhunca na nizu akordov, ki zvenijo kot orgelske miksture, te pa nato kulminirajo v močno disonantnem akordu. Od tu naprej glasba nežno potihne v tišino, z njo pa nekako tudi romantika 19. stoletja. Le dve leti kasneje je Schönberg ustvaril svojega *Mesečnika Pierrota*, tri leta kasneje je Stravinski s *Pomladnim obredjem* šokiral Pariz.

Gregor Pompe

Mathilde Wesendonck

Der Engel

*In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,*

*Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten,*

*Daß, wo brünstig sein Gebet
Einzig um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.*

*Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!*

Prevod: Nejc Lavrenčič

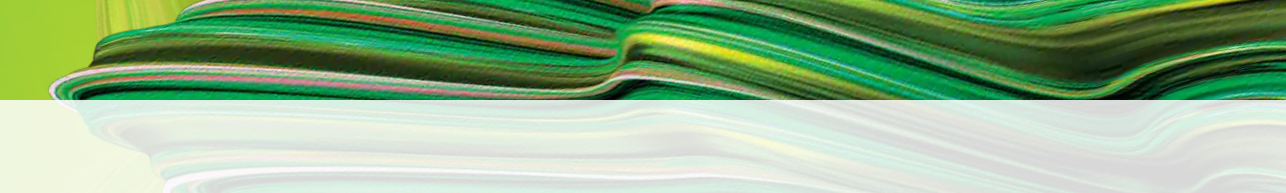
Angel

V dneh mojega ranega otroštva
sem o angelih pogosto slišala,
ki veličasten nebeški sij
menjujejo za Zemlje sonce,

da ko v temni žalosti
srce trepeče skrito od sveta,
da ko tihoma želi si izkrvaveti
in skozi potoke solz izpuhteti,

ko v gorečni molitvi
moleduje po odrešitvi,
takrat spusti se angel dol
in povzdigne nežno ga proti nebu.

Da, tudi k meni se je angel spustil
na plahutajočih krilih,
ki nosi moj duh,
rešen bolečine, proti nebu.

Stehe still

*Sausendes, brausendes Rad der Zeit,
Messer du der Ewigkeit;
Leuchtende Sphären im weiten All,
Die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein,
Genug des Werdens, laß mich sein!*

*Halte an dich, zeugende Kraft,
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stilltet den Drang,
Schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag;
Ende, des Wollens ew'ger Tag!
Daß in selig süßem Vergessen
Ich mög alle Wonnen ermessen!*

*Wenn Aug' in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet,
Und alles Hoffens Ende sich kündet,
Die Lippe verstummt in staunendem Schweigen,
Keinen Wunsch mehr will das Innre zeugen:
Erkennt der Mensch des Ew'gen Spur,
Und löst dein Rätsel, heil'ge Natur!*

Postoj

Hiteče, hrumeče časa kolo,
števec neskončnosti;
žareče sfere v širnem vesolju,
ki obdajate zemlje obok.
Prastara kreacija, postoj vendar,
dovolj nastajanja, dovoli samo, da sem.

Počakajte vendar, stvaritvene moči,
pramisel, večno ustvarjalni um!
Zadrži dih, ukroti svojo kri,
postoj vsaj za hip!
Umiri bitje srca,
konec hotenja večni dan,
da v blaženo sladki pozabi
užijem vso radost sveta!

Ko oko se v očesu napaja,
duša vsa v dušo potone,
bitje v bitju se najde
in konec upanja se bliža,
ko ustne obnemijo v čudežnem molku,
in srce poželenja več ne pozna,
takrat človek spozna sled Večnosti
in tvojo uganko doume, Narava sveta!

Im Treibhaus

*Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen,
Saget mir, warum ihr klagt?*

*Schweigend neiget ihr die Zweige,
Malet Zeichen in die Luft,
Und der Leiden stummer Zeuge
Steiget aufwärts, süßer Duft.*

*Weit in sehndem Verlangen
Breitet ihr die Arme aus,
Und umschlinget wahnbevangen
Öder Leere nicht'gen Gaus.*

*Wohl, ich weiß es, arme Pflanze;
Ein Geschicke teilen wir,
Ob umstrahlt von Licht und Glanze,
Unsre Heimat ist nicht hier!*

*Und wie froh die Sonne scheidet
Von des Tages leerem Schein,
Hüllet der, der wahrhaft leidet,
Sich in Schweigens Dunkel ein.*

*Stille wird's, ein säuselnd Weben
Füllet bang den dunklen Raum:
Schwere Tropfen seh ich schweben
An der Blätter grünem Saum.*

V rastlinjaku

Visoko obokane listne krone,
baldahini smaragdni,
otroci iz krajev daljnih,
povejte, zakaj žalujete?

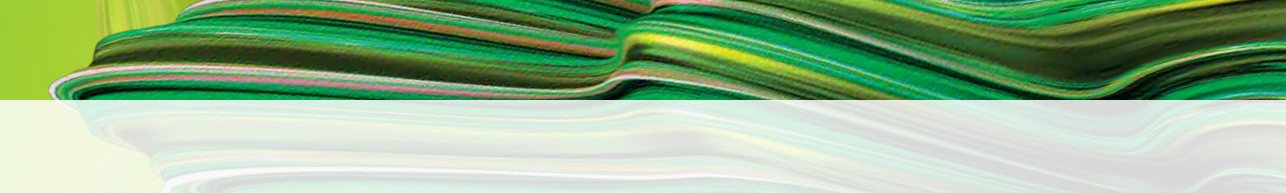
Molče povešate veje,
slikate podobe v zraku
in nema priča vašim tožbam
dvigajoča se dehti v zraku.

Hrepeneče in koprneče
široko razpirate roke,
in žrtve te utvare
objemate prazno tolažbo.

Dobro vem, rastlinje drago,
delimo si usodo,
čeprav obsijane z lučjo in slavo,
tukaj ni naš dom.

In ko veselo sonce se poslavlja
od turobe dneva,
se tisti, ki zares trpi,
ovije v tančico teme.

Postaja tiho, piš,
sopara polni temni kraj:
težke kaplje zrem viseti
na krajih zelenih listov.

Schmerzen

*Sonne, weinest jeden Abend
Dir die schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod;*

*Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen neu erwacht,
Wie ein stolzer Siegesheld!*

*Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?*

*Und gebieret Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonne nur:
O wie dank ich, daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur!*

Träume

*Sag, welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfängen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?*

*Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blühn,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durchs Gemüte ziehn!*

Bolečine

Sonce, vsak večer ihtiš,
da tvoje lepe oči rdeče,
ko v morja globočini
srečajo zgodnjo smrt!

A spet v starem blišču vstaneš,
slava pustega sveta,
novo zbujena v jutru,
ponosna, pogumna osvajalka.

Ah, le čemu naj tožim
in te gledam, moje srce težko,
če sonce mora izginiti,
če sonce mora potoniti?

In če smrt rodi življenje,
in če bolečina rodi radost:
ah, kako sem potem hvaležna,
da mi dala je narava trpljenje to!

Sanje

Povej, kako prekrasen sen
objema moje čute,
da se niso razblinili
kakor mehurčki prazni na samotni poti?

Sanje, ki z vsako uro,
z vsakim dnem cvetijo lepše
in s svojo nebeško čarobnostjo
iskrivo moje misli radosté!

*Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!*

*Träume, wie wenn Frühlingssonne
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie geahnter Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,*

*Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumend spenden ihren Duft,
Sanft an deiner Brust verglühn,
Und dann sinken in die Gruft.*

ANASTASIA BOLDYREVA

Ruska mezzosopranistka se je v zadnjih sezonah uveljavila kot ena izmed najbolj talentiranih opernih pevk. S študijem petja je pričela na moskovskem Konservatoriju Čajkovski, nadaljevala pa je pod vodstvom Bernadette Manca di Nissa, v okviru Majskega glasbenega festivala v Firencah. Nagradjena je bila že na več mednarodnih tekmovanjih, med katerimi gre omeniti tekmovanja Giulio Nero, Piccollomini in Feruccio Tagliavini. Leta 2016 je v vlogi Amneris debitirala v Areni v Veroni. Med njene druge pomembne poustvarite pa lahko prištejemo vlogo Mrs. Quickly v Gledališču Carlo Felice v Genovi ter nastope v Mestnem gledališču v Bologni, v Gledališču San Carlo v Neaplju, v Opernem gledališču v Cagliariu, v Opernem gledališču v Rimu in v Gledališču Giuseppe Verdi v Trstu. Sodelovala je že s priznanimi dirigenti, kot so Zubin Mehta, Gianandrea Noseda, Michele Mariotti, Daniel Oren, Pinchas Steinberg, Gianluigi Gelmetti in Bernard de Billy.

Sanje, ki kakor sveti žarki
poniknejo v dušo
in v njej slikajo podobo večno,
vse pozablajo, spominjajo le na eno!

Sanje, ki jih, kakor pomladno sonce
poljublja cvetove še v snegu,
z nikoli pričakovanim sijajem
nov dan pozdravi,

da rastejo, da cvetijo,
da sanjavo širi se njih vonj,
žarijo nežno in umrejo na prsih tvojih
ter potonejo v grob.

Anastasia Boldyreva

MARCO ANGIUS

Italijanski dirigent sodi med uveljavljene specialiste za izvajanje sodobne glasbe. Njegove uspehe potrjujejo številna dirigentska gostovanja po vsem svetu. Tako je med drugim vodil že zasedbo Ensemble InterContemporain, Filharmonike iz Tokia, Nacionalni simfonični orkester Italijanske radiotelevizije iz Torina, Orkester firenškega festivala Maggio Musicale, Orkester Mestnega gledališča iz Bologne, Simfonični orkester Giuseppe Verdi iz Milana, Orkester italijanske Švice, Komorni orkester iz Lausanne in Luksemburško filharmonijo. Nastopil je tudi na različnih festivalih, kot so Beneški bienale, Varšavska jesen, Ars Musica v Bruslju, Romaeuropa, MITO in Milano Musica. Leta 2011 je kot asistent sodeloval pri posnetku Rossinijeve opere *Viljem Tell* s slo-

vitim Antoniem Pappanom, sicer pa je ustanovitelj in vodja specializiranega ansambla za sodobno glasbo Algoritmo, s katerim je leta 2007 prejel nagrado Amadeus za posnetek del skladatelja Ivana Fedeleja. Angius je posnel še več plošč, med katerimi gre izpostaviti številna dela Salvatoreja Sciarrina, med drugim njegovo najbolj znano operno delo *Moje izdajalske oči* (*Luci mie traditrici*). Leta 2019 je Angius izdal monografijo o delu Salvatoreja Sciarrina, sicer pa je avtor številnih esejev o sodobni glasbi. Med njegovimi zadnjimi projekti gre omeniti izvedbo opere *Jakob Lenz* Wolfganga Rihma v Mestnem gledališču v Bologni, *Lisičko zvitorepko* Leoša Janáčka z Orkestrom Akademije Svete Cecilje in *Italijo usode* Luce Mosce na firenškem festivalu Maggio Musicale. Od septembra 2015 je umetniški vodja Orkestra iz Padove in Benečije.

ORKESTER IZ PADOVE IN BENEČIJE

je bil ustanovljen leta 1966 in danes sodi med vodilne kormorne orkestre v Italiji. Vsako leto nastopi na približno 120 koncertih, njegovi umetniški vodje pa so bili Claudio Scimone (med letoma 1966 in 1983), Peter Maag (med letoma 1983 in 2001) ter Bruno Giuranna, Guido Turchi, Mario Brunello in Filippo Juvarra. Od leta 2015 pa to funkcijo opravlja Marco Angius. Ansambel je sodeloval s številnimi ugledni-

mi umetniki, kot so Martha Argerich, Vladimir Aškenazi, Ian Bostridge, Richard Chailly, Reinhard Goebel, Philippe Herreweghe, Viktorija Mullova, Anne-Sophie Mutter, Murray Perahia, Itzhak Perlman, Svjatoslav Richter, Mstislav Rostropovič in Krystian Zimerman. Orkester pogosto nastopa v televizijskih oddajah Italijanske radiotelevizije in je posnel več kot 60 plošč za različne založniške hiše. Delovanje orkestra podpirata Ministrstvo za kulturo Benečije in mesto Padova.

Orkester iz Padove in Benečije, foto Alessandra Lazarotto

Napovedujemo in vabimo

Simfonični orkester RTV Slovenija

Rossen Milanov

Julija Vrabec

SIMFONIČNI ORKESTER RTV SLOVENIJA

Rossen Milanov, dirigent
Julija Vrabec, klarinet

25. november 2021 ob 19.30,
dvorana Union, Maribor

**4. koncert Orkestrskega cikla in
za izven**

*Sporod: Franz Schubert,
Carl Maria von Weber*

EVA NINA KOZMUS, flavta KVARTET VAN KUIJK

1. december 2021 ob 19.30,
dvorana Union, Maribor

3. koncert Komornega cikla in za izven

*Sporod: Amy Beach, Joseph Haydn,
Felix Mendelssohn Bartholdy,
Wolfgang Amadeus Mozart*

Eva Nina Kozmus

Kvartet Van Kuijk

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶

Informacijska pisarna Narodnega doma Maribor

Uradne ure: od ponedeljka do petka, od 10. do 13. ure ter uro pred vsako prireditvijo.

Dvorana Union: uro pred vsako prireditvijo.

☎ (02) 229 40 11, 229 40 50, 031 479 000

✉ vstopnice@nd-mb.si; **spletni nakup vstopnic:** <http://nd-mb.kupikarto.si/>

📘 www.facebook.com/narodni.dom.maribor

🌐 www.nd-mb.si

 **Radio
Maribor**

**VEČER
RADIO CITY**